

Warszawa, dnia 18 marca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 549/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR del. Justyna Dolhy

protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 14 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy A. K., córki Z. i D., ur. (...) w W. oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 15 lutego 2018 r. sygn. akt IV K 625/13

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że łagodzi orzeczoną wobec oskarżonej A. K. karę pozbawienia wolności do miesiąca oraz okres warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby do 2 lat, a także uchyla orzeczenie o oddaniu jej pod dozór kuratora; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. M. M. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonej w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 549/18

UZASADNIENIE

A. K. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 15 lutego 2018 r. w sprawie o sygn. akt IV K 625/13 została uznana za winną tego, że w dniu 17 czerwca 2012 r. w W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd P. G. co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy wynajmu pokoju, czym doprowadziła P. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 240 zł, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Za przypisany występki Sąd wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat oraz oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora. Oskarżona została zwolniona z od obowiązków ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej, który zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze w pkt. I wyroku zarzucając wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Skarżący podniósł, iż Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności nie nadał właściwej rangi okolicznościom łagodzącym takim jak stan zdrowia oskarżonej oraz niewielka wartość szkody, podnosząc, że przy właściwej ocenie tych okoliczności postępowanie powinno zostać warunkowo umorzone ewentualnie oskarżonej powinna zostać wymierzona kara łagodniejszego rodzaju.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelację obrońcy oskarżonej należało uznać za zasadną. Zarzut rażącej niewspółmierności kary wywiedziony w apelacji na podstawie art. 438 pkt 4 kpk jest zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonej w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie okoliczności obciążające i łagodzące wziął pod uwagę. Przy ich rozpatrywaniu Sąd Rejonowy zwrócił uwagę w sposób trafny na stan zdrowia oskarżonej cierpiącej na zaburzenia depresyjne oraz okoliczności wynikające z opinii biegłych lekarzy – psychiatrów tj. w nieznacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem jak i wskazał na niewielką wartość szkody zauważając jednocześnie, że pomimo niewielkiej wysokości oskarżona nie poczyniła żadnych starań w celu jej naprawienia. Nie można jednak podzielić stanowiska Sądu I instancji odnośnie rangi okoliczności obciążającej w postaci uprzedniej karalności oskarżonej. Sąd Rejonowy wprawdzie zwrócił uwagę, iż A. K. karana była w 2007 r., jednak nie przeanalizował dostatecznie wnikliwie danych o jej karalności. Tymczasem już w chwili orzekania przed Sąd I instancji oskarżona posiadała status osoby niekaranej. Postępowanie w przedmiocie wykonania kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. akt III K 579/07 zostało bowiem postanowieniem z dnia 30 czerwca 2009 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III Ko 923/09 umorzone (uprawomocniło się w dniu 17 lipca 2009 r.). Natomiast karę ograniczenia wolności wymierzoną w drugiej sprawie o sygn. akt III K 1699/07 zamieniono postanowieniem z dnia 17 września 2009 r. (prawomocnym z dniem 3 października 2009 r.) na zastępczą karę grzywny, którą skazana uiszczyła w dniu 17 września 2009 r. Zgodnie zaś z art. 107 § 4 kk w razie skazania na karę ograniczenia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 3 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Uprzednia karalność nie mogła być zatem uznana za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż kara wymierzona oskarżonej przez Sąd I instancji nie wyraża w pełni prawidłowej oceny okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach niniejszej sprawy należało uznać ją za karę rażąco surową. Dlatego też Sąd Okręgowy złagodził wymierzoną oskarżonej karę do minimalnej kary za przypisany oskarżonej występki tj. miesiąca pozbawienia wolności i zawiesił jej wykonanie na minimalny okres próby 2 lat, a także uchylił orzeczenie o oddaniu oskarżonej pod dozór kuratora, które w przypadku oskarżonej nie jest konieczne mając na uwadze znaczną pewność dodatniej prognozy kryminologicznej.

Tak wymierzona kara wyraża prawidłową ocenę stopnia winy oskarżonej, stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa, jak i pozostałych okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk, w tym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej, ponieważ A. K. nie wykazała żadnej inicjatywny w naprawieniu szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, chociaż od

chwili popełnienia przestępstwa minęło blisko siedem lat, a wysokość szkody była niewielka. Taka postawa oskarżonej nie daje gwarancji przestrzegania przez nią porządku prawnego w rozumieniu art. 66 § 1 kk. Niezasadne było również wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszego rodzaju. W tej kwestii w pełni należy podzielić uwagi Sądu I instancji, który w sposób rzeczowy i skrupulatny wskazał na brak podstaw do orzeczenia wobec A. K. grzywny bądź kary ograniczenia wolności, tak więc nie ma konieczności ich ponownego przytaczania.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu oskarżonej, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz kwotę wynagrodzenia za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług zaś uwzględniając sytuację materialną oskarżonej Sąd zwolnił ją od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSR del. Justyna Dołhy